

PRZEPEŁNIENI NIEKOŃCZĄCYM SIĘ PODZIWIEM (1CEL 94)

DEKLARACJA KOŃCOWA I PROPOZYCJE EUROPEJSKIEGO SPOTKANIA PROFESÓW CZASOWYCH

WSTĘP

Przedstawiając syntezę wypowiedzi, które wyłoniły się z naszej dyskusji, chcielibyśmy podkreślić, że nasze spostrzeżenia i propozycje nie mają ograniczać się jedynie do czasu profesji czasowej, ale wyłaniają się z ogólnej refleksji nad charyzmatyczną tożsamością braci mniejszych. Uważamy zatem, że kwestie przedstawione poniżej powinny być również poruszane w kontekście formacji ciągłej.

Niniejsza synteza ma na celu przede wszystkim przedstawienie krytycznych kwestii doświadczanych w europejskich środowiskach formacyjnych, a następnie sformułowanie propozycji dotyczących lepszej realizacji *Ratio formationis* Zakonu, mając świadomość, że dokument ten już sam w sobie jest ważny dla zagwarantowania norm i zasad naszej formacji.

Zamiast modyfikować *Ratio*, staramy się zaproponować lepsze i bardziej konkretne jego zastosowanie.

KRYTYKA

W niektórych częściach Europy formacja ma tendencję do standaryzacji, ukierunkowanej przede wszystkim na opcję klerycką i charakteryzującej się etapami, które należy spełnić w czasie, ignorując cechy osobiste, ludzkie i zawodowe profesora.

W związku z tym brakuje również odpowiedniej formacji ludzkiej i psychologicznej, a także obecności odpowiednich towarzyszy duchowych.

W przeciwieństwie do tego, co zostało wyrażone w *RF 76*, we własnych Prowincjach doświadczają się silnego zamknięcia na inne Jednostki Zakonu, a tym samym brakuje własnej świadomości przynależności, a także posługiwania się "drugim językiem jako niezbędny środek do rozwijania braterstwa na poziomie międzynarodowym".

W niektórych krajach europejskich zaakcentowany klerykalizm tworzy silną przepaść między braćmi profesami czasowymi a kapłanami (a także między tymi ostatnimi a braćmi laikami profesami wieczystymi). Zależności generowane przez ten typ relacji są często relacjami podporządkowania, w przeciwieństwie do tego, co zostało stwierdzone w Fundamentalnych Zasadach Zakonu, a mianowicie, że "na mocy profesji wszyscy bracia są całkowicie równi co do praw i obowiązków zakonnych, z wyjątkiem tych, które wypływają ze święceń" (KG 3).

We wspólnotowym życiu modlitewnym ujawnia się niekiedy niemal całkowita samotność profesów czasowych. Najczęściej brak wierności modlitwie ze strony profesów wieczystych spowodowany jest nadmiarem zajęć duszpasterskich.

W sferze życia braterskiego doświadczają się masowej powierzchowności ruchów wspólnotowych, często prowadzących do trywialnych działań, które nie prowadzą do prawdziwego dzielenia się życiem, ale raczej do plotek i szemrania.

Po nowicjacie łatwo jest znaleźć się przeciążonym zajęciami, od duszpasterstwa po studia akademickie. Istnieje potrzeba bardziej stopniowego wdrażania, aby umożliwić lepsze samopoznanie.

PROPOZYCJE

1. Życie profesów czasowych potrzebuje większego otwarcia na kontakty międzynarodowe i zaufania do braci we formacji, aby umożliwić doświadczenia misyjne i konfrontację z różnymi rzeczywistościami Zakonu (por. *RF 91*). W kontekście europejskim należy rozważyć większą współpracę z innymi obediencjami rodziny franciszkańskiej, zarówno w dziedzinie ewangelizacji, jak i studiów teologicznych. Aby sprzyjać większej wymianie kulturowej w Zakonie, należy zadbać o dobrą znajomość języka angielskiego, zwłaszcza w kontekście europejskim.
2. Formacja początkowa powinna opierać się na integralnym podejściu franciszkańskim, w tym na znajomości Źródeł i duchowości franciszkańskiej, i nie powinna koncentrować się na działaniach związanych z życiem kapłańskim (klerykalnym), ale powinna być otwarta na inne formy zaangażowania na rzecz najuboższych braci i sióstr, dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego oraz działań ekologicznych. Pożądane jest, aby europejskie wspólnoty prowincjalne tworzyły odpowiednie braterskie wspólnoty gotowe przyjąć braci w formacji, założone zgodnie z zasadami wyrażonymi w *Ite, nuntiate*, oprócz bardziej starannego przestrzegania Konstytucji i Statutów generalnych.
3. Jest rzeczą pożądaną, aby bracia profesów czasowi "nie gasili ducha świętej modlitwy i pobożności" (*Rb 5*) i z tego powodu mieli regularne okresy na każdym etapie formacji, wolne od obowiązków braterskich i duszpasterskich, aby poświęcić się modlitwie i kontemplacji. Dobrze byłoby także, aby każda Konferencja miała do dyspozycji odpowiedni dom modlitwy, aby zaspokoić potrzeby braci, którzy o to proszą.
4. Zwracamy się do Kurii generalnej z prośbą o dostarczenie nam wskazówek dotyczących właściwego korzystania z Internetu na polu cyfrowym i nowych form ewangelizacji w tym kontekście.